

у тому числі тим, хто перебуває на дистанційній роботі, розширення кредитної «подушки» для громадян, які стикаються із складнощами у погашенні карткових кредитів, не лише мають велике значення для запобігання гуманітарній кризі, а й сприяють стійкості функціонування економіки завдяки підтриманню споживчого попиту.

Державні банки як такі, що мають найрозвиненішу мережу відділень, й надалі мають розглядатися як опорні у програмах державної економічної підтримки.

Інформаційні джерела:

1. Державні банки України в умовах війни. *Національний інститут стратегічних досліджень*. URL : <https://niss.gov.ua>.

2. Про схвалення основних (стратегічних) напрямів діяльності банків державного сектору на період воєнного стану та післявоєнного відновлення економіки: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 07.05.2022 р. № 356-р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws>.

УДК 338.64

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ВЛАСНИМ КАПІТАЛОМ ПІДПРИЄМСТВ

Борова С.М., здоб. вищ. осв. ОС «магістр»

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **М.О. Євдокімова**
Державний біотехнологічний університет

Власний капітал є основою для початку і продовження господарської діяльності будь-якого підприємства. Однією із головних проблем, з якою стикаються вітчизняні підприємства, є недостатня ефективність організації управління власним капіталом. Під організацією управління власним капіталом підприємств потрібно розуміти створення ефективної управлінської системи та її постійне удосконалення.

Капітал є поняттям багатогранним – це фінансово-економічні ресурси підприємства, що використовуються для фінансування матеріальних і нематеріальних активів – інформаційних, основних засобів, запасів товарів тощо, задля постійного збільшення вартості капіталу. Капітал використовується для фінансування ефективної діяльності підприємства, що забезпечує зростання вартості капіталу.

Організація системи управління власним капіталом підприємства має забезпечити розв'язання проблем недостатності оборотного капіталу; труднощів при здійсненні розрахунків із постачальниками;

різкого зменшення кількості замовлень, зменшення обсягу продажу через появу нових конкурентів; наявності збитків; заборгованості в розрахунках за банківськими відсотками; появи негативного іміджу підприємства на ринку; конфлікту між ланками керівництва підприємства; звільнення висококваліфікованих працівників [1].

Головною метою діяльності підприємства є максимізація прибутку. Тому необхідно залучити коротко- або довгострокові позики. Оптимальним варіантом формування фінансів підприємства вважається наступне співвідношення: частка власного капіталу повинна бути більше або дорівнює 60%, а частка позикового капіталу - менше або дорівнює 40% [2].

Для поліпшення фінансового стану й удосконалення організації власного капіталу підприємств можуть бути використані наступні шляхи прискорення оборотності капіталу: залучення позикових коштів для розвитку виробництва та росту прибутку; скорочення тривалості виробничого циклу за рахунок інтенсифікації виробництва; поліпшення організації матеріально-технічного постачання з метою безперебійного забезпечення виробництва необхідними матеріальними ресурсами й скорочення часу знаходження капіталу в запасах; прискорення процесу відвантаження продукції й оформлення розрахункових документів; скорочення часу знаходження коштів у дебіторській заборгованості; підвищення рівня маркетингових досліджень; створення більшого резервного фонду, а також удосконалювання його обліку й відбиття в бухгалтерському балансі [3].

Сучасне економічне становище потребує від власників та фінансових працівників підприємств ефективного управління, уважного контролю та своєчасного коригування структури капіталу підприємства, бо оптимальна структура капіталу дозволяє отримувати максимальний прибуток, рентабельність, фінансову стійкість та високі показники ліквідності та платоспроможності. Кожне підприємство досягнути такого співвідношення внутрішніх та зовнішніх джерел коштів, яке б здійснювало максимальний позитивний вплив на досягнення його стратегічних цілей. Слід впровадити помірне зростання позикових коштів, тобто деяке підвищення фінансового ризику, яке приведе до оптимальної структури капіталу, росту виробництва.

Стійке фінансове становище підприємства визначається також високою рентабельністю капіталу. Від цього залежить інвестиційна привабливість підприємства, рівень дивідендів на акції. При заміщенні частини власного капіталу позиковим рентабельність капіталу підвищується. Краще користуватися довгостроковими позиками, ніж короткостроковими. Однак в сучасних умовах така рекомендація

носить в основному теоретичний характер: довгострокові кредити і позики, як правило, надаються підприємствам в дуже обмежених розмірах, а частіше взагалі не надаються.

Головним завданням фінансових працівників для підприємств є оптимізація даного співвідношення, вибір надійних кредиторів для росту залучених коштів. А це дасть новий потенціал для підприємства і виробництва, ріст конкурентоспроможності і стійкості.

Інформаційні джерела:

1. Коренюк П., Усикова О. Удосконалення методичних підходів до системи управління власним капіталом підприємств. *Економіка та управління підприємствами*. 2020. №2. С.83-89.

2. Марковський С. Н. Аналіз діяльності підприємств. *Економіка України*. К., 2019, № 2, 35с.

3. Фролова Т.О. Фінансовий аналіз: Навчально методичний посібник для самостійного вивчення і практичних занять. – К.: Вид-во Європ.ун-ту, 2018. – 253с.

УДК 336.717

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ТОРГОВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ НА ЗАСАДАХ СИСТЕМНОГО ПІДХОДУ

Вихристенко К.О., здоб. вищ. осв. ОС «магістр»
Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **О.П. Близнюк**
Державний біотехнологічний університет

Управління фінансовими ресурсами торговельного підприємства на засадах системного підходу дає змогу усвідомити місію, стратегічну мету та цілі, оцінити комплексний вплив зовнішніх і внутрішніх чинників на ефективність його функціонування та розвиток.

Враховуючи закономірності та вимоги системного підходу як методології управління, стає можливим обґрунтувати концептуальну модель управління фінансовими ресурсами підприємства як інтегровану в загальну систему управління систематизовану та структуровану сукупність взаємопов'язаних та взаємозалежних елементів із зворотними зв'язками, що забезпечують та впливають на процес управління фінансовими ресурсами на усіх ієрархічних рівнях, сприяють обґрунтованості прийняття управлінських рішень.